

— Мирно ! — изкомандува той.

Никой се не помръдна. Неговиятъ погледъ, неговиятъ гласъ подчиниха всички.

— Кой отъ васъ е билъ войникъ ? Кой е помогналъ на краля да освободи отечеството ни ?

Единъ смътенъ, враждебенъ ропотъ прѣмина по редоветѣ, ала все пакъ му отговориха.

— Кралътъ ви пушна по домоветѣ ви, — продължи той, — защото настъпни миръ. Нима вие мислите, че нему ще бжде приятно да чуе, че вие сте го нарушили въ родината ? „Така не се отнасятъ честнитѣ нѣмци !“ ще каже той. Чувате ли ? Сега, отмѣстѣте се, хора, дайте пжтъ !

Стѣната се разлюлъ, замърда, отстъпни назадъ и църковната вратичка се показа прѣдъ погледа на Болеслава ; ала изотзадъ нахлуха други и пакъ запришиха образувалия се проходъ.

Подигна се шумъ смѣсенъ съ диво кикотене и ругане. Изведнѣжъ, тъкмо прѣдъ себе си, между главитѣ, що бѣха на първитѣ редове, той видѣ нѣщо блѣстяще, насочено къмъ неговото чело и по-долѣ отъ него двѣ злобно свѣткащи очи.

Оставаше му само единъ мигъ, въ който едва успѣ да съзнае опасността, що го заплашваше.

Чу се единъ дивъ викъ, и нѣщо бѣло и гѣвко, прилично на пантера, като свѣткавица полетѣ край него и се хвърли въ отново отстъпилитѣ шпанденци. Въ освобождения проходъ Болеславъ видѣ двѣ пълзящи по земята човѣшки фигури, отъ които едната, женската, надви на мъжската и измъкна отъ нейнитѣ рѣцѣ свѣтналата пушка.

Тѣ бѣха столарътъ Гакелбергъ и дъщеря му. Тя, по всѣка вѣроятностъ, скришно и отъ никого не забѣлѣзана ще да бѣ вървѣла слѣдъ погребалната процесия, защото, щомъ изчезна процесията задъ развалинитѣ на конюшнитѣ, Болеславъ вече не я видѣ.